

Медаль прикордонника

Напередодні Дня прикордонника хочеться пригадати героїв-прикордонників, уродженців нашого краю, котрі виконували і виконують свою нелегку службу, дбаючи про безпеку кожного з нас, а себе і своє здоров'я часто не шкодуючи. Прикордонники майже щодня наражають на небезпеку своє життя.

Саме цьому і була присвячена наша зустріч з Василем Олексійовичем Клепиковим, який мешкає в Славутичі. На сьогоднішній день він пенсіонер, а до виходу на заслужений відпочинок працював на Чорнобильській атомній електростанції, займав посаду начальника зміни турбінного цеху. Свого часу був нагороджений орденом Дружби народів за ліквідацію аварії на Чорнобильській атомній електростанції. Але сьогодні хочеться пригадати не трудові заслуги нашого співрозмовника, а саме бойові – за які Василя Олексійовича і було нагороджено медаллю «За відзнаку в охороні державного кордону СРСР».

Василь Клепиков почав служити в Радянській Армії із жовтня 1963 року, був зарахований в морські частини Прикордонних військ Комітету Державної безпеки СРСР. Спочатку навчався на радіотелеграфіста в учбовому загоні морських спеціалістів, а по закінченні навчання в серпні 1964 року був направлений на Чорноморський флот, де проходив службу радис-

том на прикордонному кораблі. Базувався корабель у м. Балаклава, під Севастополем.

Василь Олексійович пригадує, як хвилювалась його мама, проводяючи сина на службу. Жінка дуже боялася води з того часу, як від неї загинув її чоловік. – *Служи, синок, по совісті й честі*, – сказала мами і, благословивши сина орденом та трьома медалями покійного чоловіка, відправила на службу. Згодом син повернувся додому справжнім героєм, вже з власними нагородами...

– *Наприкінці літа 1965 року приблизно о 4-й годині ранку я отримав радіограму про те, що на прикордонній заставі, яка знаходиться на річці Дунай в районі міста Вилкове, було викрадено автомат Калашнікова і прикордонний катер. Радіограма була передана без усяких шифрів, відкритим текстом. Судячи з усього цього, я й зрозумів, що часу на шифрування просто не було, необхідно було терміново вживати заходів із затримання військовослужбовця-зловмисника, – пригадує Василь Олексі-*

йович. Хто був в армії, той знає, як важко чергувати вночі, коли дуже вже хочеться спати, голова важчenna і просто падає на груди, а тут необхідно уважно прослуховувати ефір, щоби не пропустити важливу інформацію. Тут потрібна неабияка майстерність і дуже велика пильність.

Отримане повідомлення Василь Олександрович негайно передав командирю, терміново була оголошена бойова тривога. Через деякий час, завдяки професійній майстерності командира корабля, який у стислі терміни точно проклав курс на карті, катер-порушник було виявлено в нейтральних водах, ближче до Румунії.

– *Наш корабель підійшов до катера, і зловмисник зрозумів, що чинити опір бойовому кораблю немає сенсу, тому без заперечень здався і був заарештований. Викрадений автомат з боекомплектком, карти і катер були передані командирю прикордонної застави.*

Ось така розповідь моряка-прикордонника Василя Олексійовича

Клепикова, старшини 1-ї статті, якого за самовідданість, виявлену при виконанні служби, було й нагороджено вказаною вище медаллю. Додому він повернувся з прикордонною медаллю і з ювілейною «20 років перемоги над Німеччиною». Нічого такого особливо героїчного моряк-прикордонник не здійснив, він не кидався зі зв'язкою гранат проти ворожого танка, він просто чесно, сумлінно й на «відмінно» виконував свій військовий обов'язок. За це й отримав заслужену нагороду. І сьогодні Василя Клепикова з повним на те правом можна вважати за людину, яка своїм прикладом, своєю вірністю присязі й відмінним виконанням військових обов'язків надихає і надихатиме сьогоднішнє молоде покоління на вірність народові України і своїй Батьківщині!

В. В. ПАВЛЕНКО,
молодший науковий співробітник Краєзнавчого музею
м. Славутича
і Чорнобильської АЕС,
фото Є. АЛІМОВА